

ТОЧИЛОТО И НОЖЪТЪ.

27-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 23.IV.1924 Г. — СОФИЯ.



ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

ТОЧИЛОТО И НОЖЪТЪ.

27-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 23.IV.1924 Г.—СОФИЯ.



ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Точилото и ножът

Т. м.

Прочете се темата: „Азъ и Отецъ ми едно сме“.

Тема за слѣдния пжтъ: „Службата на търпѣнието и самообладанието“.

Сега ще ви запитамъ: кои сж най-добритѣ, и кои сж най-лошитѣ хора въ свѣта? — Най-лошитѣ хора въ свѣта сж тия, които нито добро правятъ, нито зло правятъ. Добритѣ хора въ свѣта сж тия, които и добро правятъ и зло правятъ. Значи, има двѣ категории хора. Първата категория А:

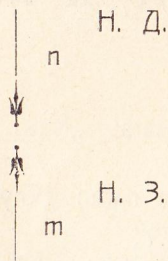
А { Н. Д. — не прави добро.
Н. З. — не прави зло.

Втората категория В:

В { П. Д. — прави добро.
П. З. — прави зло.

Тѣзи, които не правятъ добро, слизатъ отъ Бога и отиватъ къмъ земята. Законътъ е такъвъ, не могатъ да ги търпятъ горѣ. Тѣзи пъкъ, които не пра-

вятъ зло, отиватъ нагорѣ и се срѣщатъ съ първитѣ — иматъ противоположно движение съ тѣхъ. Първитѣ иматъ движението n , вторитѣ — движението m .



Втората категория сж тия, които правятъ добро. Тѣхното движение е нагорѣ, въ възходяща степенъ. Тѣ сж добритѣ, които отиватъ къмъ Бога.

↑ П. Д. Тия пъкъ, които правятъ зло, отиватъ къмъ центъра на земята. Тѣзи двѣ движения ще се срещнатъ. Еднитѣ ще минатъ прѣзъ центъра на земята, ще обра-

зуютъ единъ кръгъ и послѣ ще се срещнатъ съ тия, които правятъ добро. Хората, които правятъ зло по необходимостъ, привидно сж лоши. Но тия, които не правятъ зло и не правятъ добро, сж най-лошитѣ хора. Сега, нѣкой казва: ако е така,

да станемъ лоши. Добрѣ, нѣмамъ нищо противъ, стани лошъ, но ще слизашъ къмъ центъра на земята, къмъ гжстата материя. Ти ще слизашъ надолу, докато се засили земната температура толкова, че не можешъ да издържашъ повече. Тази горещина ще те застави да минешъ нагорѣ, да излѣзешъ отъ центъра на земята и да се качишъ нагорѣ, да минешъ въ противоположна страна. Движението на лошитѣ хора е противоположно на движението на добритѣ хора — теченията сж обратни. Слѣдователно, всѣкога, когато означавате лошия човѣкъ, изразявате движението му съ слѣдната формула:

Формулата за изразяване движението на добрия човѣкъ е слѣдната:



Тия нѣща сж само философски разяснения, въ които има редъ противорѣчия. Ние ще оставимъ привиднитѣ противорѣчия. Противорѣчия сжществуватъ въ природата, но не се старайте да примирите тия противорѣчия. Вие никога нѣма да ги примирите. Ако речете да примирите противорѣчиата, вие ще изгубитѣ смисъла на живота. Богъ е създакъ най-противорѣчиви сжщества на земята, и всички живѣ-

ятъ, размножаватъ се, изияждатъ се, взаимно се унищожаватъ и пакъ се пази равновѣсие. Чудни сж хората, като запитватъ: защо Богъ, като е създалъ ангелитъ, е създалъ и такива хора? Хората мислятъ, че Господъ ги е създалъ. Не ги е създалъ Господъ, тѣ сами се създадоха. Казва Господъ: „да стане това!“ и то става. „Да стане онова!“ — и то става. Всичко, каквото е казалъ Господъ, станало.

И тъй, въ природата сжществуватъ привиднитъ противорѣчия. Тия противрѣчия сж висши математически задачи. За глупавитъ хора сжествува противорѣчие, сжествува зло, но тия нѣща сж висши задачи въ свѣта. Тия задачи понѣкой пжтъ се явяватъ въ дома; по нѣкой пжтъ се явяватъ въ обществото, а по нѣкой пжтъ и въ самитъ насъ — навсѣкждѣ може да се явятъ. Онзи, който не иска да разрѣшава правилно задачитъ, въ него се заражда мисълта да ги изличи отъ себе си, т. е. да се самоубие. Човѣкъ, който иска да се самоубие, изличава задачитъ отъ себе си, не иска да ги рѣшава. Обаче, и сто пжти да се самоубивашъ никога не можешъ да заличишъ задачитъ. Пакъ ще те хванатъ тукъ на земята и ще ти кажатъ: ще рѣшавашъ — нищо повече! Десетъ, сто хиляди години ще те държатъ на земята, но най-послѣ ще рѣшишъ зададенитъ задачи.

Може да си послужишъ съ всички философски теории, може да си послужишъ съ всички противорѣчиви възгледи, но въ края на краищата пакъ ще трѣбва да рѣшишъ задачитъ. Такъвъ е законътъ на великото Божествено училище.

Вие, като ученици, трѣбва да разбирате този великъ, безпощаденъ законъ въ свѣта. Той не е монархически законъ, ще е законъ на абсолютна справедливостъ. Ако мислите по този начинъ, ако вѣрвате въ този законъ, ще получите едно облекчение въ себе си. Въ свѣта ежществуватъ двѣ противорѣчия: или че Богъ е абсолютна Правда, или че не е. Ако допуснете, че Богъ е абсолютна Правда, че Богъ е безграниченъ всемждъръ, всесиленъ, че всичко, което е създалъ въ свѣта го е прѣдвидѣлъ предварително, че нѣма никакви случайности въ свѣта, вие сте на правата страна. Богъ е взелъ всичкото прѣдъ видъ, направилъ е подробно своитъ изчисления. На много отъ висшитъ, отъ интелигентнитъ сжщества Богъ е далъ редъ задачи, да направятъ подробни изчисления, та по този начинъ да взематъ и тѣ участие въ създаването на свѣта. Най-послѣ Богъ далъ редъ задачи за разрѣшение на човѣшкитъ духове, които сж въплотени тукъ на земята, изобщо на цѣлата човѣшка раса, въ нейната цѣлокупность. Ние трѣбва да въз-

приемемъ този законъ, да го спитаме и ще получимъ облекчение, ще разберемъ, защо Господъ е направилъ свѣта така, а не иначе. И тогава прѣди да питашъ, защо Господъ направи така свѣта, азъ ще те питамъ: защо колишъ и ядешъ тази кокошка? Отговаряшъ: така е наредилъ Господъ. Добръ, ако е така, защо овцата не яде кокошката? Ако е право това, че е наредено отъ Бога да ядешъ кокошка, защо твоятъ братъ не може да яде кокошка? Защо овцата не може да яде кокошка? Какъ тъй, Богъ създалъ едного да яде кокошка, а други го — да яде трѣва? Не, отговорътъ на този въпросъ не е правиленъ. Богъ е прѣдвидѣлъ всичко, до най-малки подробности. Като възприемемъ закона на абсолютната Божествена справедливостъ, разумностъ, ще оставимъ противорѣчията да си съществуватъ; тѣ сж необходими. Тѣ сж били една необходимостъ въ нашето минало; тѣ сж една необходимостъ и за нашето настояще и за нашето бъдаще. Тѣ сж явления, които ни подтикватъ къмъ свобода и за въ бъдаще. Изобщо, противорѣчията, които съществуватъ въ свѣта, сж потрѣбни.

Сега, тия мисли, тия явления на противорѣчия смущаватъ и стари, и млади. Имате братъ който се проявява по особенъ начинъ, и вие казвате: защо трѣбва да има тази чѣрта? Не питайте, защо той има

тази чѣрта въ характера си. Остави го свободенъ, не се занимавай съ него! Казвашъ: ама азъ искамъ той да бѣде съвършенъ! Не се занимавай съ неговото съвършенство! Това не е твоя работа. Не се занимавай съ съвършенството на другитѣ хора! Всѣки лично трѣбва да се занимава съ своето съвършенство.

Единственото нѣщо, което намъ е позволено да дадемъ разумно на другитѣ хора, то е едно малко щастие. Гледате, че нѣкое дѣте плаче. Вие изваждате отъ джоба си една ябълка и му я давате. Въ продължение на 5 — 10 минути то прѣстава да плаче. Ето, съ колко малко нѣщо може да доставите една радостъ. Както виждате, за човѣка е достатъчно петъ минути щастие, Знаете ли, колко струва щастие то на човѣка? — Струва милиони левове. Но вие скоро разваляте вашето щастие. Слѣдъ като ви направятъ за петъ минути щастливи, започвате да мислите за бъдащото си и разваляте вашето щастие. Петъ минути щастие ви е достатъчно: Потърсишъ ли повече щастие, ще изгубишъ и малкото.

Слѣдователно, вие въ школата не може да имате успѣхъ, безъ правилно разбиране, безъ правилна философия. Нѣмате ли тия нѣща, вие всѣкога ще се ожесточите. Като не разбирате нѣщата, постоянно

ще питате: Защо Учителът ни говори така? Защо си мръдна ржката? Защо спрѣмо еди-кого си има такава обхода, а спрѣмо менѣ друга? Чудни сте! Ами какъ трѣбва да ви говоря най-послѣ? Казвамъ ли ви, какъ трѣбва вие да ми говорете? Като дойде нѣкой отъ васъ при мене, казвамъ ли му: чакай, нѣма да си мърдашъ устата, нѣма да я отваряшъ, очитѣ си нѣма да отваряшъ и т. н. Не, оставямъ този човѣкъ свободно да си се проявява. Нека свободно, както иска, си отваря и затваря устата. Нека си каже, защо е дошълъ, а по какъвъ начинъ ще каже, то е негова работа. Насъ ни занимава само това, какво ще каже. Той носи едно писмо отъ бащата ви. Ще го повикаме на трапезата, ще го запитае, какъ сж нашитѣ и ще го изпратимъ. Най-послѣ, ние още нѣмаме една установена форма, да знаемъ кой е правилниятъ начинъ да говоримъ — какъ трѣбва да държимъ очитѣ си, устата си и т. н. Кой отъ васъ знае правилнитѣ дѣйствия при говоренето?

Сега запримѣръ, азъ държа ржката въ джоба си. Ще ви кажа, защо я държа въ джоба си. Отишълъ съмъ на дюкяна и съмъ купилъ нѣщо. Значи, бъркамъ сега въ джоба си, за да ви дамъ нѣщо. Изобщо бащата държи въ джоба ржката си, когато е купилъ или смокини, или друго нѣщо и го вади

отъ тамъ. Това, обаче, не е истинското обяснение на въпроса. Азъ мога да туря ржката си въ джоба и случайно. Истинската причина за това нѣщо е скрита дълбоко въ човѣка. Нѣкой пакъ туря ржката си отзадъ на гърба; другъ движи или само лѣвата си ржка, или и двѣтъ си ржцѣ нагорѣ (въ знакъ на очакване) и казва: тази работа нѣма ли да се свърши? Послѣ сваля ржцѣтъ си долу и казва: изгубихме работата! Ами сега? Туря ржката на челото си, започва да мисли. Слѣдъ това си тури ржката на гърба; казва: тази работа може да стане, куражъ си дава. Турянето ржката на гърба, това е скритностъ, подълъ начинъ на пристѣпване. Онзи, който иска да те прободете съ ножъ, скрива ножа задъ гърба си, и казва ти: добръ дошълъ! И тъй, както не очаквашъ, мушне те изведнѣжъ съ ножа си. Този, който държи ржката си отзадъ, има нѣщо скрито. Единъ ораторъ, който държи ржка си отзадъ, на гърба си, пакъ крие нѣкаква мисль. Ако рѣчемъ да обяснимъ всичкитѣ движения на хората, ще си изпокъсате космитѣ на главата отъ ужасъ. Ако се изтълкува всѣко ваше движение, не ще може да си намѣритѣ мѣсто. Невѣжество, тъмнина трѣбва да има! Невѣжеството е благословение за сегашното човѣчество. Нѣкой пѣтъ тия движения въ насъ сж неволни; тѣ сж изостанали

навици отъ нашето минало. Нѣкой пѣтъ, запримѣръ, ти се разгнѣвишъ, вдигнешъ рѣжа, започвашъ да удряшъ налѣво, надѣсно. Защо? — По старъ навикъ. Всѣко движение има свой вѣтрешенъ смисълъ.

И тъй, туй, което на първо мѣсто раздѣля хората въ свѣта, това сж тѣхнитѣ материялни отношения, които сега съществуватъ. По никой начинъ, обаче не се старайте да задоволите кого и да е човѣка, нито себе си! Старайте се да дадете на човѣка само за петъ минути едно веселие, едно щастие. Виждате нещастенъ единъ човѣкъ, оплаква се, казва: да имамъ единъ декарь земя, ще бѣда щастливъ. Дадешъ му единъ декарь земя. Щастливъ ли е? Не, сега казва: да имамъ два, три, четири, петъ декара — разбирамъ. Дай му и цѣлата земя, пакъ единъ день ще бѣде нещастенъ. Тогава той ще започни да мисли за мѣсечината, какъ да отиде на нея. Като не може да отиде на мѣсечината, ще бѣде недоволенъ, че не може да завладѣе. Щомъ тази празнина, която съществува въ насъ, не може да се запълни отъ земята, то да туримъ въ нея и мѣсечината, и слънцето, и цѣлата слънчева система, пакъ нѣма да се запълни. Единственото, нѣщо което може да запълни празнината отъ човѣшкото недоволство, е само Божествената свѣтлина.

Тя като блесне, изведнѣжъ изпълва всичко. Изведнѣжъ блѣсва, но и изведнѣжъ изчезва. Направишъ ли нѣкаква погрѣшка, тази свѣтлина веднага се вдига и въ тебъ настава пакъ празнина — Чувствувашъ че всичко въ тебъ е празно. Изгубишъ ли Любовта, нѣмашъ свѣтлина, нѣмашъ сила и казвашъ: едно врѣме можахъ да мисля, но сега съмъ станалъ идиотъ, остарѣлъ съмъ. Не, не си остарѣлъ, но ти искашъ по единъ физически начинъ да запълнишъ тази празнина въ живота си, тръгналъ си по кривъ пѣтъ. Не можешъ да заставишъ никого да те люби. Любовта е една велика сила въ живота, която не се подчинява на никакъвъ законъ. Това трѣбва да го знаешъ! Богъ, слѣдователно, не се подчинява на никакъвъ законъ. Ти не можешъ да искашъ любовъ. Не търсете любовъ. Който търси любовта, Той я изгубва. Свѣтлината можешъ ли да я търсишъ? — И Свѣтлината не можешъ да търсишъ. Любовта ще те търси, Свѣтлината ще те търси, а ти ще бѣдешъ готовъ да ги възприемешъ. Въ това е смисълътъ. Всички вие, които търсите Любовта, не можете да я намѣрите; всички вие, които търсите Свѣтлината не можете да я намѣрите. Но всички ония отъ васъ, които сж готови да излѣзатъ вѣнъ отъ къщи, като изгрѣе слънцето, свѣтлината и топлината му сами ще дойдатъ при васъ. Любовта сама ще дой-

де при тебъ, но ти трѣбва да имашъ готово сърце да я приемешъ. Свѣтлината сама ще дойде при тебъ, но ти трѣбва да имашъ готовъ умъ да я приемешъ. Тѣй седи великата Истина!

И вие, като ученици, ще знаете, че сжщото нѣщо е и съ знанието. Вие търсите знание. Нѣкой казва: азъ търся знание. Тамъ е погрѣшката ви. Не търсите знанието. Вие никога нѣма да го намѣрите. Бждете готови, обаче, да възприемете знанието. Знанието вие нѣма да създадете, всѣки самъ ще го възприеме. То е създадено отдавна. Прѣзъ него сж минали ангелитѣ, то ни е останало въ наслѣдство отъ тѣхъ. По-висши отъ насъ сж го създали. На когото е рѣчника, тѣ ще ви пратятъ знанието, тѣ ще винаучатъ на всичко, а вие само бждете готови да го възприемете. Туй, което вие мислите за ново, което сега измисляте, откривате, за тѣхъ е старо, за тѣхъ е играчка. Когато хората на земята направятъ нѣкое велико откритие, когато нѣкой ученъ създаде нѣкоя нова теория, или открие нѣщо, това въ ангелския свѣтъ е остарѣло, тамъ никой вече не говори за това велико откритие. Тѣ казватъ: не е голѣма философия това откритие! За самитѣ ангели има смисълъ това което тѣ сами откриватъ. Така седи въпросътъ.

И тѣй, казахъ ви: Любовта не търсете, бждете готови да я приемете, тя ще дойде при васъ. Свѣтлината, знанието — сжщо. Не ги търсете, тѣ сами ще дойдатъ при васъ. Това сж положения, закони, при които вие трѣбва да пригответе вашия умъ и вашето сърце, за да може разумно да се ползвате отъ тия закони. Сжщото се отнася и до писателската ви проява. Нѣкой казва: азъ искамъ да напиша една хубава статия. Не се напргай! Ти самъ нѣма да създадешъ нищо. Мисълта сама ще дойде при тебе, а ти ще я възприемешъ. Тя ще дойде като зрѣнце при тебе, а ти ще го поставишъ въ земята, отдѣто слѣдъ врѣме ще изникне. Ще дойдатъ тия зрѣнца ти не се безпокой! Не дойдатъ ли, ти и да копаяшъ, какво ще изникне? — Нищо нѣма да изникне напразно ще копаяшъ.

Сега, като ви говоря върху този прѣдметъ, нѣкои отъ васъ казватъ: Учителю, 20 години вече отъ какъ работя въ това направление, но отъ менъ нищо нѣма да стане. Азъ не станахъ по-добъръ човѣкъ. — Ти нѣма да бждешъ никога добъръ. Добрината е плодъ на Божествената Любовь. Слѣдователно, ако си възприелъ Божествената Любовь, добрината ще дойде. Щомъ нѣмашъ добрина, значи не си възприелъ Любовта и пжтътъ, по който си

тръгналъ, е лошъ. Цѣли 20 години си вървѣлъ по този пътъ и не си възприелъ Любовта. Какво да правя тогава? Казвамъ ти: бжди готовъ да възприемешъ Любовта, и слѣдъ петъ минути ще станешъ добъръ; слѣдъ петъ минути ще имашъ плодъ, и съ това ще се свърши всичката философия.

Днесъ ви говоря върху този законъ, но вие, като отидете дома си, ще започнете пакъ по-старому ще вземете нѣкой стихъ отъ Евангелието, ще го разтълкувате по своему и ще заличите, това, което чухте тукъ. Вие ще постъпите сѣщо, както онзи поетъ, който се възхитилъ отъ природата, отъ едно нейно кѣтче и написалъ: „Прѣкрасни, величествени канари!“ Азъ казвамъ отъ човѣшко гледище тѣ могатъ да бждатъ прѣкрасни, но не и отъ Божествено гледище.

Всичко това, което срѣщате въ живота, въ природата е необходимо за васъ, за да се възстанови помежду ви хармония. Противорѣчията вие нѣма да разрѣшавате. Даже нѣма да се стараете да си въздѣйствувате единъ на другъ, защото щомъ въздѣйствувашъ комуто и да е, и на тебъ ще въздѣйствуватъ. И всѣки, който се е опиталъ да изправи нѣкой лошъ човѣкъ, самъ е станалъ лошъ. Законътъ е такъвъ. Ще ви приведа примѣра за точилото и

ножа. Точилото, на което острятъ ножоветъ, печели ли нѣщо? Ножътъ, който се остри на точилото, печели ли нѣщо? Не, нито точилото печели, нито ножътъ печели. И който точи, и когото точатъ — губятъ. Да точишъ, и да те точатъ, това не е добрина. Въ това нѣма никаква философия. Да бждешъ острило за ножоветъ, въ това нѣма никаква добрина. Нѣкой казва: азъ съмъ лошъ човѣкъ. То значи: азъ съмъ точило и който дойде при мене, ще го наточа, да стане по-остъръ. Точишъ ли не си отъ голѣмитѣ философи. И този, който точи, и тогова, когото точатъ, даватъ оржие въ ръцѣтъ на лошитѣ хора, заставятъ ги да правятъ прѣстѣпление. По нѣкой пътъ, като седя въ събранието, наблюдавамъ, какво става между васъ. Гледамъ двамина отъ васъ говорятъ върху нѣщо, а другъ се концентриралъ, мисли за Бога. Виждамъ, какъ дяволътъ се разхожда помежду васъ и казва: слушай, ти размишлявашъ за Бога, а тия двамата те смущаватъ. Я ги бутни, посмушкай ги малко! Ти се обърнешъ къмъ тѣхъ, смущаешъ ги. Дявола сега казва на тѣхъ: какъ се оставяте да ви мушка този! Вие сте хора свободни, я му кажете, какво право има той да ви заповѣдва! И тия двамата се нахвърлятъ върху него. Става прѣръкание между всички. Единтъ говорятъ, и другитѣ говорятъ, но до какво заклю-

чение не се дохожда. Въ тия спорове нѣма никаква философия. Ти трѣбва да оставишъ тия двамата, нека си говорятъ задъ гърба ти. Ти си свърши работата и нищо повече. Тази е правилната философия за ученика. Азъ не говоря за свѣта, азъ говоря за разумнитѣ хора. Така трѣбва да постѣпваме всички — по единъ разуменъ начинъ. Азъ не съмъ намѣрилъ по-правъ пѣтъ отъ този, за който ви говоря. Азъ съмъ го опиталъ и получилъ добри резултати. Вие можете да постѣпите и по другъ начинъ, но резултатътъ ще бѣде, какъвто е резултатътъ отъ точилото и ножа. Резултатитѣ, които ние имаме, трѣбва да бѣждатъ като резултатътъ отъ посѣтото зрънце — да изникне, да цвѣне и да даде плодъ. При този резултатъ, при този законъ, послѣдствията сѣ слѣднитѣ: растението пораста, но почвата обѣднява. Слѣдъ това пѣкъ става друга компенсация: това дърво на есень хвърля листата си, които изгниватъ и по такъвъ начинъ наторява земята. Тя поглъща тия сокове, обогатява се и казва на дървото: „Идущата година ще ти пратя новъ кредитъ“. Дървото ѝ отговаря: „Благодаря ти, азъ ще си свърша работата и слѣдъ това ще ти върна всичкия кредитъ назадъ. Значи, навсѣкѣждъ въ природата сѣществувa закона на компенсацията на взимане-даване. Това е правилни-

ятъ пѣтъ. Слѣдователно, ние може да имаме отношението на точилото и ножа, но туй не разрѣшава въпроситѣ. Свѣтътъ има тия отношения, по този начинъ се управлява той. Цѣлиятъ свѣтъ се управлява съ ножа и точилото. Всички вие сте живѣли само съ ножа и точилото. Този методъ си отживѣ врѣмето. Вториятъ методъ, който трѣбва сега да приложите е методътъ на растението и почвата. Третиятъ методъ е методътъ на животнитѣ. И най-послѣ, четвъртиятъ методъ е методътъ на човѣка.

Азъ ще се спра на първитѣ два метода, тѣхъ ще обясня, за сега тѣ сѣ важни. Вторитѣ два метода ще оставя. Ясно е сега, че и ножътъ губи, и точилото губи. При втория методъ, при метода на дървото и почвата, отношенията сѣ други. Дървото, което трѣбва да расте, да се развива въ своя обемъ, най-напрѣдъ взима. Слѣдъ това, непотрѣбното връща обратно на земята, за да не губи тя. А тъй на пръвъ погледъ, тия отношения не се забѣлѣзватъ. Отъ Божествено гледище, приятно е да гледа човѣкъ на противорѣчията въ живота. Да кажемъ, че двама брата сѣ глухи и си приказватъ високо. Нѣкой другъ ги слуша и се пита: защо толкова викатъ тия хора? Тѣ говорятъ високо, защото сѣ глухи. Необходимо е за тѣхъ да говорятъ високо.

Да допуснемъ сега, че двамата братя дойдатъ въ къщи и продължаватъ да говорятъ високо. Кой е правилниятъ начинъ да се отнесете съ тяхъ: да ги изпъдите на улицата, или да излъзешъ на улицата и да ги оставишъ въ къщи, да се разправятъ. Първиятъ начинъ, да ги изпъдишъ е методътъ на точилото и ножа. Вие ще се освободите отъ тяхъ, но тѣ ще се наточатъ насрѣща ви и ще кажатъ: безобразникъ, изпъди ни отъ къщи! Ако постъпите по втория начинъ, ще кажете: братя бждете спокойни, разговаряйте се, азъ ще излъза вънъ, имамъ работа, скоро ще се върна, а прѣзъ това врѣме вие можете да си берете ябълки, докато свършите разговора си. Този е методътъ на растението и почвата. Този методъ е практиченъ, но мжченъ за приложение. Теоретически е тъй, но за приложението си, има вжтрѣшно приложение, което не мога да изнеса, защото ще се злоупотреби съ него. Въ дѣйствителния животъ не е лесна работа да се разправяшъ съ хората. Има единъ моментъ, когато човѣкъ е поставенъ почти на върха на нѣкое острило, дѣто нѣма никакво измѣрване, и ако съзнанието не е будно, всѣки моментъ може да падне долу, всѣкога може да изгуби равновѣсие. И тогава казва: азъ съзнавамъ, че съмъ направилъ погрѣшка, падналъ съмъ. Слѣдъ

като падне започва да философствува: не направихъ добръ. Работата е на врѣме, за дадения моментъ, съзнанието да е будно. Будно ли е съзнанието ви, ще употребите втория методъ.

Най-първо, съзнанието ви трѣбва да бжде всѣкога будно за да може да се справите съ всѣка слабостъ, която ще се яви у васъ, и която ще ви хвърли въ погрѣшка. Въ човѣка има много слабости. Прѣдизвикването на извѣстна слабостъ у васъ иде отъвънъ. Запримѣръ, вие вървите по улицата, рѣшавате нѣщо и токуизведнѣжъ нѣкой ви спира. Вие веднага се възбуждате. Това показва, че съзнанието ви не е будно. Да кажемъ, че вие сте проповѣдникъ, отивате нѣкъдѣ да проповѣдвате, но изведнѣжъ ви спира нѣкой и вие се разгнѣвявате, скарвате се съ този човѣкъ. Вие продължавате по-нататъкъ пътя си, но вече нѣмате вдѣхновение, изгубили сте любовта. Не будно съзнание трѣбва да имате всинца. Ако съзнанието ви не е будно, всѣка друга философия е излишна. Азъ мога да ви прѣдставя редъ автори, които сж прѣпоръчвали разни методи за самообладание, но тия методи не сж дали нищо до сега. Защо? Защото у хората днесъ липсва Любовта. Вземете, запримѣръ, въпроса за вегетарианството. Има философи, които цѣли 15 години наредъ сж били

вегетарианци и слѣдъ тия 15 години прояждатъ месо, като опровергаватъ по-раншнитѣ си убѣждения. Защо? Защото съзнанието у тѣхъ не е будно, тѣ нѣматъ любовъ. Слѣдователно, човѣкъ всѣкога може да стане вегетарианецъ и отново месоядецъ. Кога? — Щомъ изгуби съзнанието си. Това е движение. Всички хора, които ядатъ месо се стремятъ къмъ центъра на земята. Такова е движението имъ. Тѣ не могатъ да бждатъ вегетарианци. Всѣки, който се стреми къмъ слънцето, той е плодоядецъ или вегетарианецъ. Месоядецъ си, искашъ да станешъ вегетарианецъ. Измѣни стремлението си къмъ слънцето, и ще станешъ вегетарианецъ. Измѣнишъ ли отново стремлението си къмъ центъра на земята, ще станешъ месоядецъ. Тия двѣ посоки опрѣдѣлятъ, каква ще бжде храната ви. Сжщиятъ законъ се отнася и до растенията, и до птицитѣ. Има и разстения, и птици месоядни, Азъ рѣшавамъ въпроса принципиално. Не можешъ да бждешъ вегетарианецъ, докато не измѣнишъ посоката на движението си къмъ слънцето. Къмъ слънцето ще се стремишъ, къмъ ангелитѣ, къмъ Бога. Отъ тамъ ще възприемашъ идеитѣ си. Тѣ ще събудятъ съзнанието ти. Като възлюбишъ Бога, ще възлюбишъ и всички окръжаващи те сжщества, отъ най-малки до най-голъми. И тогава у тебе нѣма да

има желание да ядешъ месо. Свържешъ ли се съ Бога, ще възлюбишъ всички сжщества, ще искашъ да имъ правишъ добро. Принципиално тѣй съмъ опрѣдѣлилъ азъ, кои хора сж месоядци, и кои плодоядци. Всичкитѣ месоядци отиватъ къмъ центъра на земята, иматъ стремежъ надолу, нѣкои повече, нѣкои по-малко. Такъвъ човѣкъ може да ви говори за идеи, за Бога, но това сж второстепенни работи. Неговиятъ вжтрѣшенъ стремежъ е къмъ центъра на земята, У този човѣкъ съзнанието не е будно. Той е въ постоянна борба съ себе си. Има месоядци, които за въ бждеще ще станатъ вегетарианци, както има и вегетарианци, които за въ бждеще ще станатъ месоядци. Било е врѣме въ културата на човѣчеството, когато дѣцата изяждали родителитѣ си. Това било привилегия за тѣхъ. Тѣ не чакали да умратъ родителитѣ имъ отъ собствената си смъртъ, но като наближи смъртъта имъ, даватъ голѣмо угощение, на което опичатъ родителитѣ си и ги изяждатъ. Че това е било така, потвърждава се отъ факта, дѣто често въ сегашно врѣме майката казва на дѣцата си: изядохте ме! Бащата сжщо имъ казва: изядохте ме! Отъ гдѣ сж останали тия изрази? Майката и бащата не могатъ да изкажатъ тия думи, ако не сж ядени нѣкога отъ дѣцата си. Това е фактъ!

Това сж изостанали нѣща отъ архивата на миналото. И какво очаквате отъ едно човѣчество, бащитѣ, и майкитѣ на което сж били изаяждани отъ своитѣ синове и дѣщери? Колко има да работи това човѣчество! Защо сж яли родителитѣ си? Защото сж се стремѣли къмъ центъра на земята.

Тогава, помнете слѣдното нѣщо: не примирявайте противорѣчията въ свѣта! Знайте, че всичко въ свѣта работи за хармония съ доброто. Дръжте тази мисль въ себе си, като цѣнно правило. Не се опитвайте да внесете тишина въ морето. То нѣма да утихне. Попитайте морето, защо шуми. То казва: „Мойтѣ дѣца, вълнитѣ, вдигатъ шумъ. Вълнитѣ пъкъ казватъ: „Дѣдо ни вѣтърътъ, дошълъ, та се радваме на живота. Хванали дѣдото, питатъ го: защо си вдигналъ толкова шумъ? — Пратиха ме да посѣтя дѣцата, да ги видя, Кой те прати? — Свѣтлината и топлината ме пратиха. Кой е кривъ, най-послѣ, че морето дига шумъ? Морето не е криво; вълнитѣ не сж криви; вѣтърътъ сжщо не е кривъ. Кой е кривъ тогава?

Да изпѣемъ сега упражнението: „Ходи, ходи“...

Ходи, ходи, ходи

За водата ходи

сутринната роса

прѣзь рѣчица бистра,

прѣзь пѣтека чиста.

За дома си носи

тазъ водица бистра {
за цвѣтенца мили, { 2 пѣти
нейнитѣ дѣчица

Думата „ходи“ има смисълъ; тя изразява движение. За водата ходи сутринната роса — това е ясна идея. Росата, като минава прѣзь небесното пространство, минава и прѣзь водицата.

Изпѣйте сега упражнението: „Тѣги, скърби, вдигай, слагай, право върви!“ Това упражнение прилича повече на свѣтска пѣсень. Като изпѣете тази пѣсень, ще почувствувате едно ободрение. Ако изпѣете една свещена, духовна пѣсень, ще почувствувате тѣга. Тогава, коя пѣсень е по-права, тази която внася радостъ въ душата на човѣка, или тази която внася тѣга? Всѣка дума, която внася Божественото благо въ душата на човѣка, тя е на мѣстото си. Сжщото се отнася и до пѣснитѣ. Всѣка пѣсень, която внася извѣстно Божествено благо въ душата на човѣка, е на мѣстото си. Езикътъ изобщо трѣбва да бѣде простъ. Единъ день всички езици ще се изгладятъ и нѣма да има свещень и обикновенъ езикъ. Много свещени езици сж измрѣли. Свещениятъ еврейс-

ки езикъ, на който е писано Евангелието, е умрѣлъ; свещениятъ санскритски езикъ е умрѣлъ. Всички свешени езици сж измрѣли. Останали сж живи само обикновенитѣ, проститѣ езици.

Вие ще се стремите да бъдете свободни въ душата си, да се не смущавате отъ нищо. Запримѣрь, ако река да извадя едного отъ васъ да напише едно прѣдложение, което послѣ другитѣ да поправятъ, той ще се върне въ кѣщи разтревоженъ и цѣла нощъ нѣма да спи. (Ще си каже: какъ тѣй, менъ да ме поправятъ? Чудни сте вие! Че езикътъ, на който говоритѣ, не е така съвършенъ, има нужда отъ поправяне. Като дойдете за въ бѣдаще, езикътъ ще бѣде по-добъръ, но за сега, такъвъ, какъвто е, той е добъръ. Езикътъ на българитѣ е отличенъ за сега. И езикътъ е прѣтърпѣлъ извѣстни промѣни. Въ нѣкои отношения сегашниятъ езикъ е спечелилъ, а въ нѣкои отношения е изгубилъ, но загубата и печалбата се компенсиратъ. За въ бѣдаще езикътъ ще прѣтърпи още по-голяма промѣна.

И тѣй, ще се стремите да бъдете свободни отъ всѣкакви прѣдубѣждения, отъ всѣкакви прѣдразсѣдаци. Човѣкъ трѣбва спокойно да работи за да придобие смирение. Той трѣбва спокойно да изслушва всичко. Докато не придобиете това спокойствие, не

можете да влѣзете въ окултната школа. Безъ това спокойствие, нѣмате достѣпъ въ тази школа.

Когато употребявамъ думата „достѣпъ“, кѣдѣ е по правилно да се тури ударението, на първата, или на втората сричка? Има закони, които опрѣдѣлятъ ударенията на думитѣ въ езика. Въ думата „добро“, запримѣрь, ударението пада на втория слогъ. Защо да не е на първия слогъ? По кой законъ е турено тамъ ударението? — Ударението е турено на втория слогъ, понеже думата „добро“ означава плодъ. Двѣ личности, двѣ сили сж опрѣдѣляли ударението на тази дума; едната отъ тѣхъ е била по-силна, слѣдователно, тя е поставила ударението на думата „добро“ на втория слогъ. Ударението въ този случай е женско. Жената, значи, е опрѣдѣлила ударението въ думата „добро“. Ако туримъ ударението на първия слогъ, то е мъжко. Ще ви докажа това. У македонцитѣ главитѣ сж широки, у тѣхъ има разрушителна енергия. Когато енергията е разрушителна, ударението пада винаги върху първия слогъ. Когато енергията е мека, ударението пада върху послѣднитѣ слогае. Мекитѣ ударения падатъ или на втория, или на третия слогъ. Когато силата е дошла въ жената, тя опрѣдѣля, кѣдѣ да бѣде ударението на думитѣ, въ края ли, или въ началото, Силнитѣ натури вина-

си турят ударението на първия слогъ. Силният казва: Азъ! Онзи, който е скромнъ, казва меко: наша милостъ.

Ако турите ударението на първия слогъ, имате слѣдното движение.  Това движение показва, че

се движите къмъ двѣ про-



тивоположни посоки — къмъ

центъра на земята, и къмъ центъра на слънцето. Единиятъ отива къмъ небето, а другиятъ къмъ посока на земята. Законътъ за поставяне на ударенията е чисто вътрѣшенъ, психологически. Когато ви говори нѣкой човѣкъ, ще гледате какъ туря ударенията. Ако той каже „азъ“, ти ще употребилъ нѣкоя дума, съ ударение на втория слогъ, и работата ще се уреди благополучно.

Т. м.

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитъ, но Богъ на живитъ.

